

hver eneste Dag fortalt hende om alt, hvad der hin Aften var passeret. Og hvad havde der vel ogsaa været at gøre en Hemmelighed af?

„Ja ogsaa her i Præstegaarden er der jo sket en Del Forandring,“ sagde han, da han lagde Mærke til, at Frøken Ragnhild saa' sig interesseret omkring i Stuen. „Det er næppe en Forandring efter Deres Smag . . . men enhver har jo sin.“

„Ja, dér gør De nu mig lidt Uret, Hr. Pastor! Denne Stue f. Eks. synes jeg overordentlig godt om. Den er aparte, men den tiltaler mig. Der er noget stilfuldt og personligt over den, . . . jeg sad saamænd netop og beundrede den. De har virkelig her gjort det Kunststykke at faa meget ud af lidt.“

Skønt Emanuel godt forstod, at hendes Ord ikke var andet end Høfligheds-Talemaader, var han hende i dette Øjeblik taknemmelig for dem for Hansines Skyld. Han ledte dog straks Samtalen hen paa andre Emner.

Imidlertid sad Frøken Gerda og blev mere og mere skuffet i sine Forventninger. Der stod i Dag slet ikke den profetiske Lysglans om Emanuels Skikkelse, som havde betaget hende forleden ved Doktor Hassings Aftensbord. Hun følte sig næsten lidt uhyggelig tilmode i dette store, umøblerede